

Arrest

nr. 153 953 van 6 oktober 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 3 juni 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 mei 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. DEGEEST, die loco advocaat J. BOUDRY verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanese afkomstig uit Miratovc (Preshevë) en bent u Servisch staatsburger. U was gehuwd met I. H. (...), met wie u twee kinderen kreeg. In 2005 liet uw echtgenoot u in de steek en vroeg hij de echtscheiding aan. Hij kreeg het hoederecht over de kinderen. U had uw toestemming gegeven door een document te ondertekenen, maar u wist echter niet wat u tekende omdat het in het Servisch was opgesteld. Uw ex-echtgenoot keek echter niet om naar de kinderen en u liet het hierbij. Nadat uw ex-echtgenoot jullie had verlaten, bleef u in zijn huis wonen, maar uw schoonfamilie maakte het u lastig. Uw schoonbroers sloegen u en de kinderen regelmatig. U diende tot vijf keer klacht in bij de politie, maar zij hielp u niet. U bleef nog twee jaar wonen bij uw schoonfamilie tot zij u het huis uitzette en u gedwongen terug bij uw ouders moest gaan wonen. Na jullie verhuis werden uw kinderen nog steeds lastig gevallen door uw schoonbroers en de neefjes. Dit

gebeurde gemiddeld één keer per maand, op weg van of naar school. Twee keer was u erbij en kon u in de verdediging gaan voor uw kinderen. Een jaar geleden hoorde u via uw vader dat uw ex-echtgenoot uw kinderen wilde zien. De kinderen wilden dit niet en dit gebeurde dan ook niet. In oktober 2014 vond de interland Servië- Albanië plaats. Uw zoon was met zijn vrienden de match gaan volgen op een groot scherm dat opgesteld stond in Preshevë. Hij droeg een Albanese vlag bij zich. De avond van de match kwam de politie bij u thuis op zoek naar uw zoon. Ze zei aan uw dochter, die op dat moment alleen thuis was, dat u en uw zoon zich de dag nadien op het politiekantoor moesten melden. Daar kreeg uw zoon de vraag waarom hij die vlag had gedragen. De politie nam een verklaring af van uw zoon, die jullie beiden ondertekenden. Jullie kregen er ook te horen dat jullie nogmaals zouden worden opgeroepen om een paar zaken te verduidelijken. Vijf maanden voor uw vertrek ging u nog naar uw ex-schoonfamilie omdat u er documenten moest ophalen. Uw kinderen bleven in de auto, maar u werd wel geslagen. Twee à drie maanden later ging u opnieuw naar uw schoonfamilie om documenten. Dit keer liet u de kinderen uit de auto en werden ook zij geslagen. U diende klacht in, maar de politie zei niets te willen ondernemen. U vertelde ook dat u recht had op het huis van uw schoonfamilie. De politie zei dat u hiervoor een eigendomsakte nodig had. Ze zei ook dat ze de zaak zou onderzoeken. Op oudejaarsavond 2014 keerde u rond twee uur 's nachts terug van uw werk. U werd tegengehouden door drie leden van de gendarmerie, die u vastgrepen en u verkrachtten. U kon ontsnappen. Twee of drie dagen later diende u een klacht in tegen hen, maar de politie vertelde u dat ze niets kon ondernemen tegen de gendarmerie. In januari 2015 gingen jullie het paspoort van uw zoon ophalen bij de politie. Daar zei men dat ze u en uw zoon nog graag eens hadden gehoord in verband met de zaak rond de voetbalmatch. Ze wilde jullie zien op maandag 26 januari 2015, maar ze zou u nog telefonisch iets laten weten. Dit deed ze niet, maar u had schrik en u besloot om de zaterdag voordat u zich moest melden, met uw kinderen Servië te verlaten. U kwam naar België, waar u op 27 januari 2015 asiel aanvraagde. In België kreeg u van uw vader te horen dat er documenten voor uw zoon waren toegekomen bij uw schoonfamilie. Het ging onder andere om een convocatie. In het opvangcentrum waar u verblijft kreeg u een dreigbrief van uw ex-echtgenoot waarin hij u uitschold en eiste om de kinderen te zien. Ter staving van uw identiteit en/of asielsrelaas legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, uitgereikt op 28 december 2009 in Vranje; de paspoorten van uw kinderen, uitgereikt in Vranje op 29 december 2014 en 6 januari 2015; een uittreksel van uw huwelijksakte, uitgereikt in Preshevë op 14 januari 2015; uw echtscheidingsdocumenten, opgesteld in Preshevë op 16 juni 2005; een proces-verbaal van de politie van Preshevë, d.d. 17 oktober 2014, met een verslag van de ondervraging van uw zoon D. (...) naar aanleiding van de match Servië-Albanië; en een convocatie s.d. waarbij uw zoon gevraagd wordt zijn geschreven verdediging binnen te brengen bij de rechtbank van Preshevë en, indien hij dit niet doet, persoonlijk te verschijnen op 18 maart 2015.

B. Motivering

Op basis van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. Vooreerst heeft u de door u beweerde verkrachting (CGVS I, p. 19) geenszins aannemelijk gemaakt. Zo dient er onder meer te worden opgemerkt dat u tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken met geen enkel woord heeft gerept over die verkrachting. U verklaarde dat u dit wel wilde doen op de Dienst Vreemdelingenzaken, maar dat u was gezegd dat u niets meer mocht toevoegen (CGVS I, p. 24). Wanneer u werd gewezen op het feit dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk werd gevraagd een kort overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht uit uw land van herkomst (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 3.5) én u nog eens apart werd gevraagd of u ooit problemen heeft gekend met de autoriteiten uit uw land (CGVS-vragenlijst, vraag 3.9.a), gaf u toe zelf niet te begrijpen waarom u over deze verkrachting niets heeft gezegd (CGVS I, p. 24). Uw uitleg om deze ingrijpende gebeurtenis op de Dienst Vreemdelingenzaken niet ter sprake te brengen is dan ook geenszins afdoende. Het gaat hier immers om een essentieel aspect van uw asielaanvraag. Verder legde u tegenstrijdige verklaringen af betreffende die verkrachting, waardoor uw geloofwaardigheid nog meer in het gedrang komt. Aanvankelijk zei u dat u door leden van de gendarmerie verkracht werd (CGVS I, p. 19). Even later verklaarde u dat ze u wilden mishandelen en dat ze van plan waren uw kleren uit te trekken, maar dat u kon ontsnappen. Ze waren van plan van alles met u te doen, maar u kon ontsnappen (CGVS I, p.21). Vlak daarna verklaarde u dat ze alles wat ze wilden met u gedaan hebben (CGVS I, p. 21). Daarop beweerde u dat ze u uitkleedden en dat u volledig naakt was toen u in uw auto kon stappen en weggijden. Uw kleren kon u meenemen. U kwam hierop echter terug en verklaarde dat u niet kon ontsnappen (CGVS I, p. 22) om onmiddellijk daarna te stellen dat ze u wilden verkrachten, maar dat dit niet gebeurde en u kon ontsnappen (CGVS I, p. 22). In uw laatste verklaring zei u verkracht te zijn geweest, maar niet te weten door hoeveel gendarmen. U wist evenmin of u kon ontsnappen of dat de gendarmen u hadden achtergelaten (CGVS II, p. 22-23). Gelet op bovenstaande totaal incoherente

verklaringen kan dan ook geen enkel geloof meer gehecht worden aan uw beweerde problemen met de gendarmerie. Dit ondermijnt tevens uw algemene geloofwaardigheid.

Betreffende de problemen van uw zoon met de politie ten gevolge van de match Servië-Albanië in oktober 2014, dient er daarnaast gewezen te worden op het hoogst opvallende feit dat u op geen enkel moment tijdens uw gehoren op het Commissariaat-generaal inzicht heeft gegeven in de werkelijke reden van de oproeping van uw zoon door de politie. Volgens uw verklaringen op het Commissariaat-generaal werd uw zoon ondervraagd omdat uw zoon een Albanese vlag in zijn handen zou hebben gehad (CGVS I, p. 15-17; CGVS II, p. 6, 8). Uit het door u neergelegde proces-verbaal blijkt echter dat hij op het politiebureau van Preshevë werd ondervraagd in het kader van een onderzoek naar door Albanezen gepleegd vandalisme op een door Serviërs bewoond huis. Nergens uit dit proces-verbaal blijkt dat er aan uw zoon ook maar één vraag over een Albanese vlag zou zijn gesteld. U heeft voorts hoe dan ook niet aannemelijk gemaakt dat die eenmalige ondervraging aanleiding heeft gegeven tot een juridische procedure. Er kunnen immers serieuze vragen gesteld worden bij de authenticiteit van de door u neergelegde kopie van de oproepingsbrief. Zo is de convocatie onder meer bijzonder onvolledig ingevuld: de datum waarop de convocatie werd opgesteld ontbreekt en, hoewel er in de convocatie wordt gevraagd een verdediging op te stellen, wordt er niet vermeld wanneer deze verdediging moet worden neergelegd. In een juridische context waarbij termijnen belangrijk zijn is dit geenszins aannemelijk. Ook is het merkwaardig dat u aan de convocatie zou zijn geraakt via uw schoonfamilie met wie u nochtans in onmin zou leven. Ten slotte is het opmerkelijk dat u geen enkele concrete informatie had over de juridische procedure tegen uw zoon. U verklaarde dat de datum vermeld in de convocatie de datum van de rechtszitting was. U verklaarde aanvankelijk dat er tijdens die rechtszitting gezegd werd dat uw zoon een jaar had om op te dagen, zo niet zou hij gearresteerd worden. Onmiddellijk erna zei u echter niet te weten of de rechtszitting wel had plaatsgevonden om erna weer te stellen dat u niet wist wie er naar de rechtszitting, die blijkbaar toch had plaatsgevonden, was geweest. U veronderstelde dat een oom van uw zoon was geweest, maar u had hierover geen enkele zekerheid. U wist evenmin of er iemand een advocaat had aangesteld die uw zoon kon vertegenwoordigen (CGVS II, p. 8-9). Van een asielzoeker kan nochtans redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Gelet op bovenstaande vaststellingen, kan er danig aan de geloofwaardigheid van de juridische procedure die tegen uw zoon hangende zou zijn getwijfeld worden. Dit wordt bevestigd door het feit dat uw zoon zonder problemen zijn paspoort heeft gekregen. Mochten de Servische autoriteiten hem daadwerkelijk in het vizier hebben, is het weinig waarschijnlijk dat zij hem een paspoort zouden verschaffen zodat hij zonder problemen het land kan verlaten.

Wat er ook van zij, uit het document d.d. 17 oktober 2014 blijkt, zoals hierboven reeds werd aangegeven, dat uw zoon opgeroepen werd in het kader van een onderzoek naar inbreuken tegen de openbare orde, namelijk het vernielen van de deur van een woning. Het handhaven van de openbare orde behoort echter tot de soevereine bevoegdheid van een staat. Dit wijst niet noodzakelijk op een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch op een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit niets blijkt immers dat de rechten van uw zoon niet werden gerespecteerd of in de toekomst niet zouden worden gerespecteerd. Uit het document d.d. 17 oktober 2014 blijkt immers dat uw zoon werd ondervraagd door Albanezen en hij door u werd bijgestaan omdat hij minderjarig was. Uit uw verklaringen blijkt eveneens dat uw zoon enkel een vraag gesteld werd en daarna onmiddellijk kon beschikken (CGVS I, p. 17). Uit niets blijkt dan ook dat de politie de geijkte procedure niet gevolgd zou hebben en u heeft dan ook op geen enkele manier aannemelijk gemaakt dat uw zoon in het kader van een eventuele juridische procedure ten gevolge van inbreuken tegen de openbare orde een buitensporige bestraffing door de Servische autoriteiten boven het hoofd zou hangen.

Voorts heeft u evenmin de problemen met uw ex-schoonfamilie aannemelijk heeft gemaakt. Zo legde u wat dit probleem betreft vage en tegenstrijdige verklaringen af. Bij uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal zei u in eerste instantie dat, nadat uw ex-echtgenoot vertrokken was, uw ex-schoonbroers de kinderen heel vaak geslagen hebben en uzelf ook. Twee maanden voor het eerste gehoor was het laatste incident (CGVS I, p. 10-11). Op de vraag wanneer u naast het incident twee maanden voor het eerste gehoor nog eens problemen had gehad met uw ex-schoonfamilie, antwoordde u dat jullie er sinds 2005 geen contact meer mee hadden gehad (CGVS I, p. 14). Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal klonken uw verklaringen echter anders. Na het vertrek van uw ex-echtgenoot in 2005 bleef u nog twee jaar tot 2007 op regelmatige basis bij uw schoonfamilie wonen; af en toe woonde u bij uw vader (CGVS II, p. 10-11). De kinderen en uzelf werden toen regelmatig door uw ex-schoonbroers geslagen. Na jullie definitieve verhuis in 2007 werden uw kinderen nog gemiddeld iedere maand door uw ex-schoonbroers en hun kinderen op straat lastig gevallen en geslagen. Uzelf was twee keer bij een dergelijke confrontatie aanwezig. Vijf maanden voor uw vertrek ging u een eerste keer sinds uw definitieve vertrek uit de woning van uw schoonfamilie met uw kinderen

terug naar de woning van uw ex-schoonfamilie, maar omdat de kinderen in de auto bleven, deelde enkel u in de klappen. Enkele maanden later ging u een tweede keer naar het huis en liet u de kinderen wel uitstappen, waardoor ook zij geslagen werden (CGVS II, p. 15-17). Voorts komt het bijzonder bevreemdend over dat u nog twee jaar bij uw schoonfamilie gewoond zou hebben ondanks de vele door u en uw kinderen ondergane mishandelingen. U rechtvaardigde uw houding door te stellen dat u bij uw schoonfamilie bleef voor uw kinderen (CGVS II, p. 11-12). Gelet op het feit dat uw kinderen ook geslagen werden, is dit niet meteen een overtuigende uitleg. Bovenstaande elementen ondermijnen de geloofwaardigheid van de door u aangekaarte problemen met uw schoonfamilie.

Wat er ook van zij, er dient te worden opgemerkt dat wat betreft de problemen met uw ex-schoonfamilie, die tot de gemeenrechtelijke sfeer behoren, u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u naar aanleiding van dergelijke problemen, of toekomstige problemen in geval van een terugkeer naar Servië, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de in Servië aanwezige autoriteiten. Uw bewering verschillende keren klacht te hebben neergelegd bij de politie heeft u niet aannemelijk gemaakt. Zo legde u tegenstrijdige verklaringen af over wie u in het politiekantoor te woord stond. U verklaarde aanvankelijk tijdens één van uw politiebezoeken te woord gestaan te zijn geweest door een Albanese agent (CGVS I, p. 12). In uw latere verklaringen stelde u echter expliciet dat u nooit door een Albanese agent te woord werd gestaan (CGVS II, p. 22). Voorts stemmen uw verklaringen niet overeen met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie. U zei telkens naar het politiekantoor in Preshevë te zijn geweest, in de straat Karposh/Krapasch/Karpash (CGVS I, p. 13; CGVS II, p. 12, 17). Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat het enige politiekantoor in Preshevë zich in de Salvadora Aljende straat bevindt. Ten slotte legde u geen enkel begin van bewijs neer van uw meerdere klachten bij de politie. Dat van uw klachten geen bewijzen zouden bestaan, is niet meteen aannemelijk daar u wel in het bezit was van een proces-verbaal van de politie van Preshevë toen uw zoon D. (...) in het kader van een incident in oktober 2014 door de politie in uw bijzijn werd ondervraagd. Uit niets blijkt bijgevolg dat u daadwerkelijk klacht zou hebben ingediend naar aanleiding van de problemen met uw voormalige schoonfamilie. Nochtans blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat er in de Preshevë-vallei voor problemen van gemeenrechtelijke en interpersoonlijke aard mogelijkheden bestaan om klacht neer te leggen bij de multi-etnische politie (MEP), waarbij ook etnische Albanese agenten tewerkgesteld zijn. De MEP is ondergebracht binnen de bestaande politiestructuren en is belast met de reguliere politietaken in de Preshevë-vallei. Het hoofd van de politie in Preshevë is een etnische Albanees (Avdi Bajrami). Uit de info blijkt dat de MEP haar politietaken in de haar toegewezen domeinen naar behoren vervult. Zo treedt de MEP op in situaties van huiselijk geweld, drugs (gebruik en smokkel), burenruzies, smokkel en diefstal, verkeersovertredingen, verkrachting, moord en andere gemeenrechtelijke feiten.

Ook de problemen die u vreest met uw ex-echtgenoot – u verklaarde dat u schrik heeft dat uw ex-echtgenoot uw kinderen zal afnemen en dat hij u in dit verband een dreigbrief geschreven heeft die u ontvangen heeft in het opvangcentrum van Florennes (België), waar u momenteel met uw kinderen verblijft (CGVS II, p. 19) –, heeft u tot slot geenszins aannemelijk gemaakt. U kon de aan u gerichte en door uw ex-echtgenoot opgestelde brief immers vooralsnog niet neerleggen. Evenmin gaf u een plausibele verklaring aan het Commissariaat-generaal voor het nog steeds ontbreken ervan. Het is bovendien uiterst weinig aannemelijk dat uw ex-echtgenoot na tien jaar geen interesse getoond te hebben in jullie kinderen, u plotsklaps, wanneer u naar België bent gekomen, via een brief zou bedreigen. In de afgelopen tien jaar heeft hij immers slechts één keer naar jullie kinderen gevraagd en dan nog onrechtstreeks en ondanks dat hij het hoederecht heeft over de kinderen, heeft hij nooit een poging ondernomen de kinderen te benaderen (CGVS II, p. 20). Bovendien is het erg vreemd dat uw ex die brief enerzijds naar het opvangcentrum waar u verblijft zou sturen en dat hij u in de brief anderzijds zou vragen waar u zich bevindt. Dit houdt geen steek, temeer daar uw ex-echtgenoot via elektronische weg contact had kunnen nemen met uw kinderen (en met u), wat hij in het verleden al deed (CGVS I, p. 6; CGVS II, p. 19), en zowel hij, als u en uw kinderen een facebookaccount hebben. Uit uw facebookaccount blijkt trouwens dat u sinds 2014 bevriend bent met uw ex-echtgenoot. Hiermee geconfronteerd, verklaarde u merkwaardig genoeg dat u die account niet gebruikte en dat die niet van u is (CGVS II, p. 20). Nochtans staan er foto's van u en uw kinderen op deze account en blijkt dat uw kinderen met de persoon die dit facebookprofiel onderhoudt bevriend zijn, waardoor uw bewering dat dit profiel niet het uwe zou zijn bijzonder weinig aannemelijk is. Uit bovenstaande bevindingen blijkt dan ook dat u eventuele problemen met uw ex geenszins aannemelijk heeft gemaakt.

U heeft overigens hoe dan ook niet aannemelijk gemaakt dat, indien u in geval een terugkeer naar Servië alsnog problemen met uw ex-echtgenoot zou krijgen, hetgeen u, zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk heeft gemaakt, u geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de in Servië aanwezige autoriteiten. Zoals hierboven reeds gestipt, zijn er in de Preshevë-vallei voor problemen van gemeenrechtelijke en interpersoonlijke aard immers mogelijkheden om klacht neer te leggen bij de multi-etnische politie (MEP), waarbij ook etnische Albanese agenten tewerkgesteld zijn.

Wat betreft uw eis dat u recht heeft op het huis waarin u samen met uw ex-echtgenoot woonde, dient gewezen te worden op de terechte opmerking die de politie maakte toen u hierover bij de politie ging klagen, met name dat zij niets kon doen indien u geen eigendomsakte van de woning op uw naam heeft (CGVS I, p. 12-13). Gevraagd of u juridische stappen ondernomen heeft om het huis op uw naam te zetten, antwoordde u ontkennend (CGVS I, p. 13). Dat de politie u hier niet mee kon helpen, is louter een bevoegdheidskwestie en heeft niets met onwil vanwege uw autoriteiten te maken.

Volledigheidshalve kan betreffende uw vroegere huwelijksproblemen – u werd tijdens uw huwelijksleven door uw echtgenoot mishandeld – hieraan nog worden toegevoegd dat u na uw scheiding nog ongeveer een decennium in Servië verbleef. Bijgevolg blijkt uit niets dat u zich omwille van deze huwelijksproblemen genoodzaakt zag om Servië te verlaten en dat u bij terugkeer naar Servië omwille hiervan ook maar enig risico op vervolging of ernstige schade zou lopen.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitsdocumenten bevatten persoonlijke gegevens betreffende uw identiteit, uw nationaliteit en uw burgerlijke staat en de identiteit en nationaliteit van uw kinderen waaraan door mij niet wordt getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de “afwezigheid van bevoegdheid”.

2.2.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet verklaart wat zij bedoelt met “afwezigheid van bevoegdheid” en evenmin preciseert op welke wijze de bestreden beslissing een of ander beginsel van “afwezigheid van bevoegdheid” zou hebben geschonden. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen enkel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt te worden onderzocht.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan

ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4. Waar verzoekende partij betoogt dat verwerende partij niet heeft geantwoord op haar argumenten eraan toevoegend *“het begin van de beslissing wordt niet aangevuld”* stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partij niet concretiseert welke door haar aangebrachte gegevens of argumenten door verwerende partij niet in overweging werden genomen. Het bijvoegsel dat *“het begin van de beslissing niet wordt aangevuld”* wordt evenmin door verzoekende partij verder verduidelijkt waardoor dit verweer voor de Raad totaal onbegrijpelijk is.

2.2.5.1. Betreffende het niet correcte adres van het politiekantoor in Preshevë werpt verzoekende partij op dat de door haar vermelde Karposa straat erg dicht bij de Salvadora Aljende straat ligt. Verzoekende partij brengt hiertoe als bijlage bij het verzoekschrift een stratenplan bij.

2.2.5.2. De Raad oordeelt evenwel dat het loutere feit dat de door verzoekende partij aangeduide straat waarin zich volgens haar het politiekantoor bevindt, met name de Karposa straat, dicht in de buurt ligt van de Salvadora Aljende straat waar het politiekantoor zich effectief bevindt, geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoekende partij dit kantoor in een verkeerde straat in Preshevë situeert. De Raad stelt bovendien vast dat uit het door verzoekende partij bijgebrachte stratenplan blijkt dat de Karposa straat niet eens een zijstraat uitmaakt van de Salvadora Aljende straat. Desbetreffende motivering van verwerende partij blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.6. Waar verzoekende partij ter vergoelijking van haar talrijke tegenstrijdigheden opwerpt dat zij valium neemt waardoor zij problemen heeft met haar geheugen wijst de Raad er vooreerst op dat dit een blote bewering betreft daar deze niet met enige objectieve informatie is onderbouwd. Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij geen medisch attest bijbrengt waaruit blijkt dat haar cognitief geheugen dermate is aangetast dat zij in de absolute onmogelijkheid verkeert een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. De door verwerende partij talrijke flagrante tegenstrijdigheden, omissies en onwetendheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas blijven derhalve onverminderd overeind.

2.2.7. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.8. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Servië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT